

УДК 336.71

П. М. Сениш

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри банківської справи,
ДВНЗ «Університет банківської справи», м. Київ

ВПЛИВ БАНКІВСЬКИХ ІНВЕСТИЦІЙ НА ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ: СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Проаналізовано особливості інвестиційної діяльності банківських установ. Визначено пріоритетні напрямки активізації інвестиційного процесу.

Подано шляхи та напрями реформування інвестиційної діяльності депозитних корпорацій. Домінантою подано імплементацію механізму мобілізації інвестиційного капіталу у реальний сектор національної економіки України.

Проаналізовано банківський інвестиційний ринок, характерною рисою якого виступає зниження активізації. Визначено основні причини низької ефективності банків та їх інвестиційної складової.

Окреслено шляхи інтенсифікації інвестиційних процесів в Україні: підтримка розвитку ринку банківських послуг (інвестиційних); аудит практичного досвіду інвестиційних послуг; сприяння розвитку інвестиційного менеджменту; активізація і стимулювати державної підтримки створення інвестиційних банків та інвестиційно-банківських інститутів в Україні; об'єднання українських інвестиційних банків у консорціуми за участю зарубіжних банків, визнаних професіоналами у сфері інвестиційно-банківського бізнесу на міжнародному фінансовому ринку для успішнішого функціонування.

Обґрунтовано вагомість державної підтримки банків в контексті створення сприятливого законодавчого поля, розширення можливостей банків в одержанні державних ресурсів для інвестування пріоритетних напрямів розвитку економіки.

Ключові слова: банківський сектор, економіка, антикризове регулювання, антикризове управління.

Senysch P. INVESTMENT BANK IMPACT ON ECONOMIC GROWTH: CURRENT TRENDS AND ASPECTS OF THE PROBLEM

The features of investment banks. The priority areas enhance the investment process.

Posted ways and directions of reforming the investment depository corporations. The dominant mechanism for implementation given the mobilization of investment capital in real sector of economy of Ukraine.

Analyzed the investment banking market, a feature which supports reducing activation. The main reasons for the low efficiency of banks and their investment component.

The ways of intensification of investment processes in Ukraine, supporting the development of the banking market (investment); Audit experience of investment services; promote investment management; activate and stimulate public support for the establishment of investment banks and investment banking institutions in Ukraine; Ukrainian association of investment banks in the consortium with the participation of foreign banks recognized by professionals in the field of investment banking in international financial markets to aid the operation.

Grounded importance of state support for banks in the context of creating a favorable legislative framework, empower banks to obtain public resources for investment priorities of economic development.

Keywords: banking, economics, crisis management.

Сучасний розвиток ринкової економіки неможливий без створення привабливих умов для активізації інвестиційного процесу. Джерелом інвестицій як чинника економічного зростання є внутрішні та зовнішні вкладення. Відтак необхідно розробити механізм, здатний забезпечити мобілізацію капіталу для інвестицій у реальний сектор. Накопичення значних грошових фондів є передумовою формування інвестиційного потенціалу банків і банківської системи загалом.

Деяким аспектам проблематики впливу банківських інвестицій на процес економічного зростання присвячені роботи таких українських вчених як-от: М. Крупки, Б. Луціва, А. Пересада, Т. Майорова, О. Вовчак та інших. Проте сучасний стан національної економіки вимагає подальших досліджень питання участі банків в інвестиційному процесі, а також щодо розвитку інвестиційної

діяльності банків із врахуванням глобалізаційних процесів.

Метою даної статті є дослідження інвестиційної діяльності банківських установ, її активізації та впливу на економічне зростання.

Інвестиційна діяльність банків має суттєве значення і для економіки країни загалом, і для самих банківських установ. Для економіки країни значення інвестиційної діяльності банків полягає насамперед в створенні умов щодо безперервності процесу відтворення основних засобів і процесу суспільного відтворення, підвищення загальної ефективності та конкурентоспроможності економіки. З позиції окремого банку інвестиційна діяльність здійснюється з метою одержання прибутків, підтримання необхідної ліквідності, збереження коштів до появи можливостей вигіднішого їх розміщення, зменшення ризиків через диверсифікацію вкладень коштів.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ПЕРІОДУ УКРАЇНИ

Проблему інвестиційного потенціалу банків можна розглядати в трьох аспектах: 1) з погляду наявності достатнього обсягу ресурсів для інвестування; 2) з погляду наявності у банків можливості акумулювати й мобілізувати вільні інвестиційні ресурси на фінансовому ринку для подальшого інвестування; 3) з погляду ефективності використання інвестиційних ресурсів [1].

Що стосується першого напрямку, то наразі банкам ще не вдалося залучити значні обсяги довгострокових ресурсів, що, своєю чергою, гальмує їхню інвестиційну діяльність. Економічне зростання потребує відповідного рівня ресурсів банківських установ, проте їх еволюційний розвиток не зможе забезпечити потрібних обсягів банківського капіталу, а залучення значного іноземного капіталу призведе до втрати економічної незалежності. Проблема полягає у тому, щоб знайти ресурси в національній економічній системі, які за обсягом і ціною відповідатимуть поставленим завданням [2, с. 27].

За роки незалежності роль українських банків як інвестора національної економіки була невиправдано низькою. Частка кредитів в інвестиційну діяльність у загальному обсязі кредитів банківського сектора в економіку становила 5–23% [3, с. 6]. Сучасна ж ситуація в українській економіці диктує необхідність активізації інвестиційної діяльності, де ключову роль мають виконувати банки як посередники в акумулюванні та перерозподілі тимчасово вільних коштів. Тенденції, що намітилися сьогодні в інвестиційній діяльності банків, вимагають розроблення нових інноваційних технологій, підходів, методів для її фінансування, які мають відповідати економічним можливостям України та стратегічним векторам її розвитку.

Необхідно констатувати той факт, що в Україні порушений механізм формування ефективної системи узгодження інтересів банківської сфери й реального сектора економіки з погляду вибору пріоритетів інвестування. Саме це значною мірою обмежує можливості ефективного використання інвестиційного потенціалу банківської системи.

Дотепер в Україні не створений механізм швидкої, повної, надійної акумуляції банками вільних ресурсів на інвестиційному ринку. Крім того, у практиці функціонування вітчизняних банків нерідко трапляються випадки, коли позичальникові без видимих причин і пояснень може бути відмовлено в наданні інвестиційних ресурсів, хоча принципи функціонування фінансового ринку в ринковій економіці передбачають «безвідмовність» у наданні кредиту, але за різною ціною.

В Україні практично відсутній вторинний ринок придбання й продажу інвестиційних кредитів і серед банків, і серед суб'єктів господарювання. Його наявність значно полегшила б завдання визначення ціни кредиту. Це відкриє нові можливості щодо фінансування будь-якого інвестиційного проекту – тоді лише ціна кредитування проекту буде визначати можливість його реалізації [1].

Аналіз банківського інвестиційного ринку свідчить про його повільну активізацію. До основних причин низької ефективності банків та їх інвестиційної складової можна зарахувати: недостатність ресурсів на проведення інвестиційних операцій короткостроковий характер; бажання банків максимізувати віддачу підвищенням процентної ставки за кредитами; високі вимоги банків до забезпеченості інвестиційних кредитів; непрозорість ринку капіталу; недовіру до банків з боку клієнтів; недосконалість законодавства; низьку ліквідність вторинного ринку цінних паперів; недостатню кількість платоспроможних позичальників.

Аналіз сучасного стану засвідчує, що вітчизняні банки ще недостатньо відводять увагу інвестуванню власних коштів та проведенню операцій як професійні учасники на ринку цінних паперів. Зокрема, О. М. Гетьман акцентує, що «на сьогодні фондовий чинник не розглядається комерційним банківським сектором України як один з основних у системі аналізу його стратегічної конкурентоспроможності» [4]. Невиправдано низькою є роль банківського сектора як інвестора національної економіки. Це підтверджують дані табл. 1.

Таблиця 1

Показники діяльності банків України з цінними паперами у 2011–2015 рр. (на кінець періоду)

Показники	2011	2012	2013	2014	2015
1. Власний капітал, млн грн	137725	155487	169320	192599	154426
2. Статутний капітал, млн грн	145857	171865	175204	185239	181506
3. Активи всього, млн грн	942088	1054280	1127192	1278095	1317270
4. Вкладення в цінні папери, млн грн	83559	87719	96340	138287	155474
5. Відношення цінних паперів до власного капіталу, %	60,67	56,42	56,90	71,8	100,7
6. Відношення цінних паперів до статутного капіталу, %	57,29	51,04	54,99	74,7	85,7
7. Частка вкладень у цінні папери в активах банків, %	8,87	8,32	8,55	10,82	11,8

Джерело: розроблено на основі [5]

Отже, 2009 р. (період кризи) частка цінних паперів банків у їхній сукупних активах була на рівні 4 %, водночас у 2012–2014 рр. відбулося зростання цієї частки майже до 9 %, а у грудні 2015 р. ця частка досягла 11,8 %. Однак і таке значення все ще є дуже

низьким показником для банківських установ загалом.

Водночас зростання частки вкладень у цінні папери у власному капіталі банків (зокрема у статутному капіталі), може бути свідченням зростання зацікавленості вітчизняних банків

у діяльності на ринку цінних паперів як дієвого способу акумулювання коштів та одержання додаткового доходу в кризових умовах щодо банківського кредитування.

Протягом останніх років можна помітити низьку диверсифікацію портфеля цінних паперів банків України за видами фінансових інструментів та простежити тенденцію до переходу банків від вкладень у цінні папери на інвестиції до вкладень у цінні папери на продаж, що у теперішньому стані фінансової нестабільності може негативно вплинути на функціонування фондового ринку і на фінансову стійкість банківського сектора.

Певну загрозу стабільності фінансового сектора становить те, що значна частина сукупного портфеля цінних паперів належить банкам з іноземним капіталом. Так, станом на 01.01.2015 р. найбільша частка сукупного портфеля цінних паперів перебувала в активах банку «Фінансовий Партнер» – 40,56 %, усі

цінні папери якого належать до портфеля банку на продаж. Щодо отримання прибутків від короткострокових коливань ціни, то найбільшу частку таких цінних паперів мали «Сітібанк» і банк «Меркурій», цінні папери в торговому портфелі яких становили понад 20 % його активів [6].

Вагомою формою участі банків в інвестиційному процесі виступає інвестиційний кредит. Банки не стали активними інвесторами вітчизняної економіки, не зумівши достатньою мірою забезпечити фінансування виробничих інвестицій вітчизняних підприємств шляхом кредитування [7, с. 261]. Упродовж останніх років частка фінансування інвестиційної діяльності за рахунок банківських кредитних ресурсів у загальній структурі капітальних інвестицій за джерелами фінансування в Україні становила у середньому -13–17 %, а саме: 2010 р. – 13,7 %, 2011 р. – 17,9 %, 2012 р. – 16,1 %, а на початку 2016 р. досягла лишень 7,3% (табл. 2).

Таблиця 2.

Капітальні інвестиції банків за джерелами фінансування станом на 01.01. 2012–2016рр., млн. грн.

	01.01.2013	у % до заг. обсягу	01.01.2014	у % до заг. обсягу	01.01.2015	у % до заг. обсягу	01.01.2016	у % до заг. обсягу
Усього	259932,3	100,0	293691,9	100,0	267728	100,0	251154,3	100,0
у тому числі								
-коштів державного бюджету	18394,6	7,1	17141,2	5,8	6497,8	2,4	6114,5	2,4
-коштів місцевих бюджетів	8801,3	3,4	9149,2	3,1	7219,2	2,7	12423,2	5,0
-власних коштів підприємств та організацій	152279,1	58,6	175423,9	59,7	170675,6	63,7	169257,9	67,4
-кредитів банків та інших позик	42324,4	16,3	50104,9	17,1	40878,3	15,3	18299,5	7,3
-коштів іноземних інвесторів	7196,1	2,8	5040,6	1,7	4881,2	1,8	7834,8	3,1
-коштів населення на будівництво житла	19572,9	7,5	25626,1	8,7	28345	10,6	30283,2	12,0
-інших джерел фінансування	11363,9	4,4	11206	3,8	9230,9	3,4	6941,2	2,8

Джерело: розроблено на основі [8]

Очевидно, що банківські кредити становлять невисоку частку у фінансуванні інвестиційної діяльності. У період фінансово-економічної кризи фінансування з кредитних ресурсів мало тенденцію до спаду, зокрема: 2008 р. – 17,3%, 2009 р. – 14,2%, та 2010 р. – 13,7%, що було пов'язано з ускладненням доступу до кредитних інвестиційних ресурсів.

Нині ж розвиток кредитування банками інвестиційної діяльності стримує низка чинників, зокрема високий рівень кредитних ризиків, неплатоспроможність більшості позичальників, відсутність реальної гарантії повернення кредитів та ліквідної застави, відсутність ринку ефективних інвестиційних проектів, низька капіталізація вітчизняних банків, високий рівень процентних ставок за банківськими кредитами та ймовірність стрімкого зростання їх рівня. Щоб уникнути втрат від стрибків процентних ставок, банки намагаються видавати здебільшого короткострокові інвестиційні кредити за фіксованою процентною ставкою або пропонують довгострокові кредити за дуже високою процентною ставкою, що стримує розвиток інвестиційних довгострокових проектів та стоїть на перешкоді економічного зростання загалом.

Спостерігаємо також непропорційний розподіл портфеля цінних паперів і за секторами економіки. Зазвичай банки кредитують підприємства лише певних галузей і саме в ці галузі спрямовують зростаючі обсяги кредитних ресурсів, інші підприємства, як і раніше, не можуть задовольнити потребу в кредитних ресурсах для здійснення інвестицій. Одним із пріоритетних напрямів кредитування є оптова торгівля та переробна промисловість, зокрема такі її галузі, як: виробництво харчових продуктів та напоїв, металургійне та хімічне виробництво [5].

Ще одним чинником, що стримує темпи банківського інвестиційного кредитування, є невідповідність термінів залучення ресурсної бази та реалізації інвестиційних проектів. Тобто значну частку в структурі пасивів банку становлять короткострокові ресурси, хоча здійснення інвестицій передбачає довгостроковий характер.

Окрім того, існує проблема переважання у структурі кредитних зобов'язань підприємств короткострокових кредитних ресурсів, що, своєю чергою, може призвести до зниження ліквідності фінансових активів підприємств унаслідок

необхідності погашення кредиторської заборгованості у короткостроковому періоді [9, с. 23].

Реальний сектор економіки потребує кредитної підтримки, водночас нездатність вітчизняних банків забезпечити існуючі потреби суб'єктів господарювання в довгострокових фінансових ресурсах на сприятливих умовах перетворила вітчизняну банківську систему на стримуючий чинник розвитку економіки [7, с. 263-264].

Хоча удосконалено законодавство щодо діяльності інститутів спільного інвестування, проте відсутні результативні зміни в нормативно-правовому забезпеченні активізації пенсійних інституцій, а також у сфері страхування. Законодавчо також не врегульовано можливості участі банківських інститутів у сфері колективного інвестування на основі створення фондів банківського управління.

Наразі банки можуть здійснювати операції щодо спільного інвестування лише на основі створення дочірніх структур або надання агентських послуг з продажу продуктів інвестиційних фондів.

Від 2014 р. діє нова редакція Закону України «Про інститути спільного інвестування», яка дозволяє розширити спектр діяльності шляхом створення нових видів інвестиційних фондів. Однак сучасному стану ринку спільного інвестування характерне зменшення ключових показників. Зокрема, і кількість інвестиційних фондів, і обсяг активів під управлінням (за винятком венчурних фондів) упродовж останніх років має чітку тенденцію до скорочення. Зокрема від 2008 р. до III кварталу 2014 р. кількість інвестиційних фондів зменшилася з 409 до 337, а вартість чистих активів відкритих фондів – з 503 млн. грн. до 72 млн. грн., тобто майже в сім разів [10].

Таким чином, ринок колективного інвестування звужується і поки не є привабливим ні для інвесторів, ні для потенційних засновників фондів. Деякі банківські інститути закривають свої інвестиційні фонди. Наприклад, дочірня банківська компанія з управління активами (КУА) «Райффайзен Аваль» вирішила не продовжувати ліцензію на управління активами інституційних інвесторів у жовтні 2013 року. Крім того, відбуваються суттєві зміни і в діяльності КУА «УкрСиб Ессет Менеджмент» (створена ще 2003 року), яка через юридичні проблеми (враховуючи рейдерські) ліквідуватиметься та буде створено нову компанію з управління активами «УкрСиб Капітал Менеджмент» [11]. Такі випадки тільки зменшують привабливість ринку спільного інвестування.

Наразі українські банки ще не стали ні акумулятором помітних інвестиційних ресурсів, ні їхнім ефективним оператором. Причини такого становища різноманітні. По-перше, залишаються вкрай високими інвестиційні ризики (через ситуацію на сході країни). Особливо це стосується капіталомістких інвестиційних проектів. Ступінь ризику довгострокових капітальних вкладень залишається несумісним з потенційно можливою нормою прибутку від цих вкладень.

По-друге, зниження прибутковості на фінансових ринках зменшує інвестиційні можливості банків,

робить нестійким їхнє фінансове становище. Банки, стурбовані станом поточної ліквідності, навряд схильні до інвестиційних проектів. Зазначимо, що і за умови відносно благополучної економічної кон'юнктури сукупних фінансових ресурсів значної частини кредитних установ недостатньо, аби забезпечити серйозні капітальні вкладення у промисловість, інфраструктуру тощо.

По-третє, відхід держави з інвестиційної сфери загалом негативно позначається на інвестиційному кліматі. Цей вплив проявляється і в підриві довіри до інвестиційного процесу з боку приватних інвесторів, і в руйнуванні механізму «запуску» інвестицій. Кожна гривня недофінансування з боку держави призводить до втечі з інвестиційної сфери кількох гривень коштів потенційних недержавних інвесторів. Якщо держава не хоче брати на себе інвестиційні ризики і не знаходить на це кошти, то дискусійним є, чи банківський сектор повинен брати на себе таку ініціативу і будь-які зобов'язання. Неувага держави до проблем інвестицій проявляється і у зриві державних інвестиційних програм, і в провалі бюджету розвитку.

По-четверте, більшість підприємств не готові до залучення інвестицій на прийнятних у всьому світі умовах, коли інвестор вимагає ефективного освоєння коштів, фінансової прозорості підприємства, передачі прав з розпорядження майном у межах, адекватних обсягом виділених коштів тощо. Чимала частина керівників підприємств, як і раніше, бажає залучити фінансові ресурси ззовні і не нести за це економічної відповідальності.

З урахуванням викладеного, очевидно, що причини недостатності участі банків у інвестиційній діяльності – аж ніяк не просто в небажанні банків зміщувати акценти у своїй роботі. Якщо будуть створені можливості для нормального отримання прибутку в реальному секторі економіки, гроші дійсно туди будуть спрямовані і банки не перешкоджатимуть цьому процесу. Звичайно, одночасно усунути всі перераховані причини неможливо. Але вжити збалансований комплекс першочергових заходів було б достатньо для запуску механізму інвестицій.

Варто наголосити, що аналіз діяльності основних учасників інвестиційного ринку України показує, що, аби ліквідувати проблему інтенсифікації інвестиційних процесів в Україні необхідна, з одного боку, концентрація ресурсів та капіталу, а з іншого – створення інфраструктури для багатоканального диверсифікованого ринку залучення інвестицій. Такими структурами могли б стати холдинги, які поєднують весь спектр послуг.

З метою подолання перелічених проблем, необхідно:

1. Підтримувати розвиток ринку банківських послуг, зокрема інвестиційних послуг, які зближують фінансовий і реальний сектори економіки, сприяють вкладенню вільних фінансових ресурсів у підприємства, а для банків розширюють джерела їх доходів.

2. Вивчати практику інвестиційних послуг на досвіді окремих банків і небанківських фінансових компаній в Україні.

3. Сприяти розвитку інвестиційного менеджменту (довірчого управління активами професійних учасників фінансового ринку і активами приватних осіб), який є могутнім інструментом залучення ресурсів. Можливості цього інструменту не лише можуть дорівнювати прибутковості від брокерських операцій, а й здатні оживити попит на інші фінансові послуги.

4. Активізувати і стимулювати державну підтримку створення інвестиційних банків та інвестиційно-банківських інститутів в Україні.

5. Об'єднання українських інвестиційних банків у консорціуми за участю зарубіжних банків, визнаних професіоналами у сфері інвестиційно-банківського бізнесу на міжнародному фінансовому ринку для успішнішого функціонування.

Доцільно відмітити, що від активності діяльності банків в інвестиційному напрямі багато в чому залежить інноваційно-інвестиційний вектор ринкової економіки України. Але державна підтримка потрібна не лише у сприянні розвитку спеціалізованих фінансових інститутів, а й у виробленні ефективної стратегії, спрямованої на інноваційний розвиток через довгострокове інвестиційне кредитування.

Отже, наведені тенденції здійснення вітчизняного банківського інвестування вказують на його нездатність повною мірою стимулювати розвиток економіки України. Тому задля активізації інвестиційної діяльності банків важливою є державна підтримка банків в контексті створення сприятливого законодавчого поля, розширення можливостей банків в одержанні державних ресурсів для інвестування пріоритетних напрямів розвитку економіки.

Список використаних джерел

1. Леонов С. В. Інвестиційний потенціал банківської системи України: проблеми і перспективи / С. В. Леонов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dspace.uabs.edu.ua/bitstream/123456789/1651/1/Leonov_33.pdf.
2. Васюренко Л. С. Взаємозалежність розвитку банківського сектору та інвестиційної діяльності в Україні / Л. С. Васюренко // Банківська справа. – 2007. – №1. – с. 25-28.
3. Криклій А. С. Сучасний стан та особливості діяльності вітчизняних банків в інвестиційній сфері / А. С. Криклій // Економіка та держава. – 2008. – №6. – с. 6-9.
4. Гетьман О. М. Інвестиційні стратегії комерційних банків України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.04.01 «Фінанси, гроші і кредит» / О. М. Гетьман. – Тернопіль, 2004. – 22 с.
5. Статистичний бюлетень Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=57897
6. Черевик Н. В. Діяльність інвестиційних банків в Україні: проблеми та перспективи розвитку / Н. В. Черевик, І. О. Компанієць [Електронний

ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=1335>

7. Рудь Л. П. Особливості банківського кредитування інвестиційної діяльності в Україні / Л. П. Рудь // Інноваційна економіка. – 2013. – №6. – с. 261-263.

8. Капітальні інвестиції за джерелами фінансування / Офіційна сторінка Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

9. Пріоритети інвестиційної політики у контексті модернізації економіки України. – К.: НІСД, 2013. – 48 с.

10. Ринок у цифрах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uaib.com.ua/analituaib.html>

11. Рейтинги інвестиційних фондів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.investfunds.ua>.

References

1. Leonov, S.V. *Investytsiyni potentsial bankivskoi systemy Ukrainy : problemy i perspektyvy* [Investment potential of the banking system of Ukraine: problems and prospects]. Retrieved from http://dspace.uabs.edu.ua/bitstream/123456789/1651/1/Leonov_33.pdf.
2. Vasyurenko, L. S. (2007). *Vzaiemozalezhnist rozvytku bankivskoho sektoru ta investytsiynoi diialnosti v Ukraini* [Interdependence of the banking sector and investment in Ukraine]. *Banking, 1*, 25-28.
3. Cricklely, A. (2008). *Suchasnyi stan ta osoblyvosti diialnosti vitchyznianskykh bankiv v investytsiynii sferi*. [Current status and characteristics of domestic banks in the investment field]. *Economy and the State, 6*, 6-9.
4. Hetman, A. M. (2004). *Investytsiyni stratehii komertsyynykh bankiv Ukrainy* [Investment strategy of commercial banks in Ukraine]. (Master's thesis, Ternopil, Ukraine). [in Ukrainian].
5. *Statystychnyi biuletyn Natsionalnoho banku Ukrainy* [Statistical Bulletin of the National Bank of Ukraine]. Retrieved from http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=57897
6. Cherevyk, N. V. *Diialnist investytsiynykh bankiv v Ukraini : problemy ta perspektyvy rozvytku* [Activities of investment banks in Ukraine: problems and prospects]. Retrieved from <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=1335>
7. Rud, L. P. (2013). *Osoblyvosti bankivskoho kredyтування investytsiynoi diialnosti v Ukraini* [Features of bank lending investment activity in Ukraine]. *Innovative Economy, 6*, 261-263.
8. *Kapitalni investytsii za dzherelamy finansuvannia* [Capital investment financing sources]. Retrieved from <http://www.ukrstat.gov.ua>.
9. *Priorytety investytsiynoi polityky u konteksti modernizatsii ekonomiky Ukrainy* [Priority investment policy in the context of the modernization of Ukraine's economy]. *NISS, 48*.
10. *Rynok u tsyfrakh* [Market in figures]. Retrieved from <http://www.uaib.com.ua/analituaib.html>.
11. *Reitynhy investytsiynykh fondiv* [Ratings of investment stock]. Retrieved from <http://www.investfunds.ua>.